

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **D. Z.**, zastoupen Mgr. Michalem Poupětem, advokátem se sídlem Konviktská 291/24, Praha 1, proti žalovanému: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 6. 2017, č. j. CPR-10099-5/ČJ-2017-930310-V238, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 15. 12. 2017, č. j. 5 A 179/2017 – 23,

takto:

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 15. 12. 2017, č. j. 5 A 179/2017 – 23, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný vydal dne 31. 5. 2017 rozhodnutí č. j. CPR-10099-4/ČJ-2017-930310-C232, kterým zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 10. 3. 2017 o správním vyhoštění žalobce. V záhlaví specifikovaným rozhodnutím pak žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 20. 3. 2017, jímž byla stanovena povinnost žalobce nahradit náklady řízení o správním vyhoštění. Žalobce podal proti oběma těmto rozhodnutím žalobu k městskému soudu.

[2] Městský soud usnesením ze dne 1. 9. 2017, č. j. 2 A 74/2017 - 31, vyloučil dle § 39 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správní (dále jen „s. ř. s.“), řízení o žalobě směřující proti rozhodnutí žalovaného o povinnosti nahradit náklady řízení o správním

vyhoštění k samostatnému projednání z důvodu, že tato věc nepatří mezi věci rozhodované samosoudci (§ 31 odst. 2 s. ř. s.). Usnesením ze dne 6. 11. 2017, č. j. 5 A 179/2017 - 14, pak soud vyzval žalobce k zaplacení soudního poplatku za žalobu proti tomuto rozhodnutí ve výši 3.000 Kč v propadné lhůtě 15 dnů od doručení usnesení. Žalobce se proti výzvě k zaplacení soudního poplatku ohradil ve svém podání ze dne 14. 11. 2017, ve kterém uvedl, že je v souladu s § 11 odst. 2 písm. i) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, od soudního poplatku osvobozen. Následně asistent soudce vydal dne 29. 11. 2017 usnesení č. j. 5 A 179/2017 - 17, v němž žalobci vysvětlil, že se na posuzovanou věc osvobození od soudního poplatku nevztahuje, a zároveň ho vyzval, aby uhradil soudní poplatek ve lhůtě 3 dnů od doručení tohoto usnesení. Žalobce podal proti tomuto usnesení námitku, ve které opět zdůraznil, že má být v dané věci od poplatku osvobozen.

[3] Městský soud výše specifikovaným usnesením ze dne 15. 12. 2017 potvrdil námitkou napadené usnesení a řízení o žalobě zastavil z důvodu nezaplacení soudního poplatku ve stanovené lhůtě.

II. Důvody kasační stížnosti

[4] Žalobce (stěžovatel) podal proti usnesení městského soudu kasační stížnost z důvodu jeho nezákonnosti a navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil a vrátil věc městskému soudu k dalšímu řízení.

[5] Stěžovatel upozornil na § 11 odst. 2 písm. i) zákona o soudních poplatcích, podle kterého je cizinec ve věcech rozhodnutí o správním vyhoštění osvobozen od soudního poplatku. Uvedl, že napadené rozhodnutí žalovaného se týká povinnosti uhradit náklady řízení o správním vyhoštění. Pouze z administrativních důvodů bylo o nákladech řízení rozhodnuto samostatným rozhodnutím; běžně bývá výrok o nákladech správního řízení integrální částí rozhodnutí ve věci samé. Na napadené rozhodnutí je tak třeba hledět jako na rozhodnutí o správním vyhoštění s tím, že žalobce je i v této věci osvobozen od soudního poplatku. Opačný výklad by byl značně formalistický. Pokud by řízení bylo z uvedeného důvodu zastaveno, byla by stěžovateli odmítnuta spravedlnost ve smyslu čl. 36 Listiny. Stěžovatel tak trvá na tom, že má být od soudního poplatku osvobozen.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost má požadované náležitosti a je projednatelná.

[7] Kasační stížnost je důvodná.

[8] Pro posouzení věci je rozhodné zodpovědět otázku, zda byl stěžovatel v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného o náhradě nákladů řízení o správním vyhoštění osvobozen od soudního poplatku.

[9] Podle § 11 odst. 2 písm. i) zákona o soudních poplatcích se od poplatku osvobozuje „*cizinec v řízení ve věcech mezinárodní ochrany, dočasné ochrany, rozhodnutí o správním*

vyhoštění, rozhodnutí o zajištění, rozhodnutí o prodloužení zajištění, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž důsledkem je omezení osobní svobody cizince, a v řízení o propuštění cizince ze zajištění".

[10] Napadené rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v řízení o správním vyhoštění stěžovatele, a jak již uvedl stěžovatel, pouze z administrativních důvodů na straně žalovaného nebyl výrok o nákladech řízení součástí rozhodnutí o správním vyhoštění, ale o nákladech bylo vydáno samostatné rozhodnutí.

[11] Rozhodnutí o nákladech řízení však obsahuje výrok závislý na rozhodnutí o správním vyhoštění, a to i přesto, že byl obsažen v samostatném rozhodnutí. Přezkum takového rozhodnutí musí probíhat na základě shodných procesních pravidel, jako kdyby byl výrok o nákladech součástí jednoho rozhodnutí společně s výrokem ve věci samé. Na akcesorické povaze výroku o nákladech konkrétního řízení nic nemění ani to, že je tento výrok obsažen (jako jediný výrok) v samostatném rozhodnutí správního orgánu. Na stěžovatele se proto v případě podání správní žaloby proti napadenému rozhodnutí žalovaného vztahuje zákonné osvobození od soudního poplatku podle § 11 odst. 2 písm. i) zákona o soudních poplatcích (viz rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 27. 5. 2013, č. j. 44 A 12/2013 - 21, nebo také rozsudek NSS ze dne 10. 1. 2018, č. j. 2 As 419/2017 - 16).

[12] Městský soud tedy nepostupoval správně, pokud stěžovatele (opakovaně) vyzval k zaplacení soudního poplatku v řízení, které je od soudního poplatku osvobozeno. Nebyly tak dány ani důvody pro zastavení řízení o žalobě pro nezaplacení soudního poplatku dle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích ve spojení s § 47 písm. c) s. ř. s. Napadené usnesení městského soudu je proto nezákonné.

[13] Nejvyšší správní soud také poznamenává, že nebyl dán ani důvod pro vyloučení věci k samostatnému projednání dle § 39 odst. 2 s. ř. s. V souladu s výše uvedenými závěry totiž v řízení o žalobě proti rozhodnutí o náhradě nákladů řízení o správním vyhoštění rozhoduje soud ve stejném složení jako v případě soudního přezkumu samotného rozhodnutí o správním vyhoštění. V posuzované věci měl tak podle § 31 odst. 2 s. ř. s. rozhodovat specializovaný samosoudce, nikoliv senát. Je tedy třeba dospět k závěru, že soud byl nesprávně obsazen. Nejedná se však o nedostatek řízení, pro který by byl Nejvyšší správní soud nucen usnesení městského soudu zrušit pro zmatečnost dle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. (viz např. rozsudek NSS ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 5/2003 - 32).

IV. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[14] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná. Proto usnesení městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.), v němž je městský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. února 2018

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu